

Als Marie-Laure Béraud haar kleine tanden bloot lacht, lijkt ze sprekend op het jongere zusje van Wendy van Wanten. Een goede raad: zeg zulks nooit hardop terwijl u zo fortuinlijk bent in het gezelschap van deze bevallige *Parisiennne* te vertoeven. "Ik vind die Wendy een belachelijk mens, een karikatuur!" bliest ze. Nog meer gratis advies: noem Marie-Laure nooit schattig, lieflijk of poezelig, want dan riskeert u een welverdiende dreun voor uw hersenen. "Ik haát het als men zo'n beeld van mij wil creëren. *Je ne suis pas mignonne!*"

Drie van de vier fabelachtige Charles et les Lutus hebben hun medewerking verleend aan haar debuut-CD *Turbigo 12-12*, maar Marie-Laure Béraud heeft dan ook het voorrecht de levenspartner te zijn van Arno - of moeten we dat eerder vice versa stellen? Op *Tubigo 12-12* ontloopt Béraud zich als een niet onverdienstelijke zangeres, in het bezit van een als relatief hees en ook wel sensueel te omschrijven stemgeluid. Doorgaans bevinden haar poëtische liedjes zich min of meer in het verlengde van het traditionele Franse chanson. Doch: ze waagt zich ook aan zwartgallige blues in *As the Years go passing by*; heeft vervolgens een vluchtig liaison met rock tijdens het door Arno en Jean-Marie Aerts getoonzette *Tout m'est égal*, en wentelt zich af en toe zelfs in een zwoel Arabisch sfeertje.

De keerzijde van de medaille is dat Béraud ons enerzijds doet terugdenken aan legendarische diva's zoals Edith Piaf en Marlène Dietrich, zonder evenwel te kunnen tippen aan de klasse van die twee dames. Anderzijds lijkt het soms of we te maken hebben met een tweede Guesch Patti - en daar zaten we eerlijk gezegd niet met ongeduld op te wachten. Gelukkig maken het accordeon van de onovertroffen Ad Cominotto en het excellente produktiewerk van Chaz Jankel (een oude gabber van Ian Dury) veel goed. Dat gold ook voor het etentje annex interview in het historische Brusselse etablissement *Falstaff*. Dat ging als volgt:

- *Smakelijk!*

Marie-Laure Béraud: Insgelijks, maar mag ik eerst even een misverstand uit de wereld helpen? Ik ben geen mannequin, zoals wel eens wordt beweerd. Ik heb in heel mijn leven slechts drie reclamefilmpjes gedaan, en dat is écht alles. Ik verafschuw fotosessies en modeshows.

- *Je hebt een voorkeur voor redelijk moeilijke liedjesteksten?*

Béraud: Welnéé! Alleen het liedje *Macadam Random* is allicht niet voor iedereen begrijpelijk, omdat daarin wordt teruggegrepen naar het taalgebruik van de Parijzenaars in de jaren twintig. Pas op: er zijn nog altijd mensen in Parijs die zo praten, hè. Maar goed, voor de rest is er in mijn teksten geen sprake van dergelijke specifieke verwijzingen of niet-alledaagse woorden. Ik hou wel van poëtische uitdrukkingen, zolang ze eenvoudig en helder zijn. O ja, er staat nóg een liedje op de CD dat wat ingewikkelder is dan de rest; *Sous les Tables* zou je surrealistisch kunnen noemen, omdat ik daar in mijn eigen verbeelding zit te spitten.

- *Wanneer ben je begonnen met liedjes schrijven?*

Béraud: Een jaar of zes geleden. Eigenlijk waren het veeleer indrukken die ik neerkrabbelde; pas later kwam daar muziek bij. Eerst was er het duo *Marie-Laure et lui*, maar om tal van redenen ben ik een solo-carrière begonnen. Die *lui* heette Philippe Bourgoigne; hij heeft overigens negen liedjes van mijn CD gecomponeerd. Philippe en ik hebben voorlopig een punt gezet achter onze samenwerking - wegens de klassieke muzikale en persoonlijke meningsverschillen.

- *Je bent sterk beïnvloed door het Franse chanson?*

Béraud: Vind je? Misschien... Ja, ongetwijfeld! Maar ik hou van afwisseling. Op de CD zing ik een nummer in het Engels en een in het Duits; er zijn tevens elementen die verwijzen naar Turkse muziek... *J'aime le mélange*. Ik experimenteer graag in de keuken: zoete en zoute dingen met elkaar combineren... Maar wat de plaat betreft: de bestanddelen zijn erg uiteenlopend, en toch is het ook een samenhangend geheel. Vanzelfsprekend vormt mijn stem de voornaamste bindende factor, maar de muzikanten hebben eveneens voor een zekere homogeniteit gezorgd. We hebben alle muziek overigens live opgenomen; daardoor is het ook een heel sfeervolle CD geworden.

- *Van welke muziek hou jij het meest?*

Béraud: O, ik hou van Byzantijnse gezangen. Les Voix Bulgares, hedendaagse klassieke muziek, enzovoort. Het hangt een beetje af van mijn humeur. Ik ben dol op Ian Dury, The Clash, Johnny Guitar Watson... Diversiteit is mijn orde-woord. Ik luister graag naar zwarte muziek - A Tribe called Quest bijvoorbeeld vind ik te gek. Toch word ik rapmuziek vlug beu; het is een stroming waarbij politiek belangrijker is dan muziek, en de melodie kan voor die mensen de pot op. Met een goeie melodie kun je nochtans alle kanten op: reggae, tango, samba, bossa nova, noem maar op.

- *Droomde je ervan om met Chaz Jankel te werken?*

Béraud: Nee hoor, ik heb nooit van hem gedroomd (*lacht*). Maar hij stond op mijn verlanglijst, omdat ik de arrangementen en de produktie van Ian Dury's platen zo prachtig vind. Dury heeft iets kinderlijks, maar tegelijkertijd is hij een brutale rocker. Bovendien zitten zijn nummers heel inventief in elkaar... Welnu, de samenwerking met Chaz Jankel was fantastisch; hij is geniaal, laat je alle vrijheid... Hij heeft me zelfs enkele instrumenten laten bespelen, ook al ben ik hoe genaamd geen muzikante. Ik zat blijkbaar met enkele ideeën in mijn hoofd die niemand anders kon uitvoeren.

- *Wat vond Arno van jouw CD?*

Béraud: Hij was aangenaam verrast. Arno heeft slechts aan één liedje meegewerkt, omdat we allebei vinden dat we op muzikaal vlak een zekere afstand moeten bewaren. We leven samen - dat is al genoeg. Hij houdt zich bezig met zijn muziek, ik met de mijne. En dat willen we zo houden. ■

Tekst: Wim Swinnen